

Vzešlo. Napětí, jako zatracená pavučina, mě sevřelo, ale může se něco na tomhle ubohém piedestalu vůbec srovnávat s nekonečnou, bezpodmínečnou láskou? Na tuto otázku nezbyvá odpověď, stejně jako na mnohé další, ve kterých se jen matně rýsovaly obrysy té lásky, o které všichni mluví. Myšlenky se zamotaly do klubka, jako nitě v absurdním šílenství, které nebylo možné rozplést. Snažila jsem se, hledala způsob, jak se donutit pochopit, co je to láska, a naučit své srdce milovat. Možná se mýlím. Lze vůbec někoho přinutit milovat? Je to realita nebo jen levná iluze, možná je to jen chytrý nástroj manipulace, vymyšlený těmi, kteří nás chtějí ovládat? Politiku do toho ale netahám, je všem známo, že zamilovanost zastíní vše.

Ležím v trávě. Klid a ticho. Sluneční paprsky procházejí mými vlasy. Tráva mi klouže mezi prsty. Cítím teplo. Slyším, jak mě volá otec. Slyším, jak volá. Slyším, jak vyslovuje mé jméno, a nekřičí, nezlobí se, zdá se mi, že ke mně cítí lásku. Nebije mou matku, nebije mě. Sedá si vedle mě a začíná mě lechtat. Smějí se. Výraz tváře mého otce se mění, jeho ruce hrubnou. Můj smích náhle přechází v pláč. Přesněji, slyším, jak pláču, ale necítím to, ze slaných kanálek neteče žádná slaná tekutina, ale cítím, jak mi oční bulvy skoro praskají silným napětím. Otcovy nehty strhávají mou jemnou dětskou kůži, není krve, jako bych se vyčerpala. Skořápka, která ze mě zbyla, živí naději na lásku. Nemá smysl doufat v její přítomnost, když tu nikdy nebyla.

Probudím se zpocená. Vlasy se mi lepí na čelo a já zoufale potřebuji kyslík. Vyjdu na balkon a zhluboka vdechnu čerstvý ranní vzduch. Venku je zima, konec podzimu, ale po sněhu zatím nejsou ani známky. Vrátním se do bytu a připravím si horkou kávu. Spěchám do práce. Moje starosti mě v tomhle městě nikdy neopouští.

„Dostojevskij?“ Zvedla jsem oči na kluka, který seděl naproti mně. Přisedl si na minulé zastávce. Jeho ruce byly červené zimou a na čele mu vystupovaly drobné kapičky potu. Zdálo se, že nestihl vlak. Proč si přisedl ke mně? Budu ignorovat podobné otázky, nemá cenu vést rozhovor sama se sebou. „Ano, mám to dílo ráda.“ Chladně jsem odpověděla, protože ta kniha byla jako jehla v mém srdci. „Zkoumáte samotu?“ Znovu se zeptal kluk s kaštanovými, hustými vlasy. „Spíše neurčitost lidských pocitů a iluzi štěstí.“ Odpověděla jsem ostře, předstírajíc, že jsem se vrátila ke čtení. Co ode mě chce? „To, jak sny mohou nejen dávat naději, ale také ji ničit, když se střetnou s realitou.“ Řekl. Zajímavé. Ale mé vychování, nebo spíše já sama, mi nedovoluje věřit muži jen kvůli jeho literárním schopnostem. Působivé? „Správně.“ Odpověděla jsem a pokračovala ve čtení své knihy.

Vídala jsem ho celý měsíc. V kavárně, ve vlaku, na ulici, všude. Vídala jsem jeho úsměv. Kdo jsi? Pronásleduješ mě? Chceš mě zabít za všechny mé hříchy?

„Ano.“ odpovídal hlas v mé hlavě.

Žádné hříchy. Nebudu na sebe brát hříchy své matky, nikdy jí neodpustím. Je mi dvacet let a stále se snažím zbavit myšlenky, že by bylo lepší, kdyby moje matka zabila sebe, místo mého otce. Není pro ni odpuštění, ona si ho nezaslouží. Nějak jsem měla pomoci jejich osudu.

Znovu mě pronásledoval, jednoho dne jsem se s ním setkala v knihovně, v oddělení ruské literatury. Měl na sobě kabát, pramen jeho vlasů mu padal do tváře a mě to přitahovalo. V rukou držel knihu „Idiot“.

„Pronásleduješ mě?“

„Promiňte?“ Pronesl brunet, jako by mě viděl poprvé.

„Potkali jsme se ve vlaku a teď mě sleduješ?“

„Nerozumím, o čem mluvíte. Počkejte... No jasně, vy jste ta dáma, co studuje neurčitost lidských pocitů, že?“

„Sám víš. No a?“

„Co?“ Byl klidný a neochvějný, jako by má slova nebyla pravda a já byla jen paranoidní.

„Nemělo by ti spíš vyhovovat ‚Zločin a trest‘?“

„Mně vyhovuje jakákoli láska od Dostojevského.“

„I láska k sekeře?“

„Nepronásleduju tě. A i kdybych chtěl, raději bych, aby vše bylo poctivé.“

Opravdu, vypadá to, že držel správnou knihu v jeho ruce. Je to působivé? Měla bych odejít, ale něco mě zdržuje. Ne jako obvykle, podlaha mě nepohlcuje, spíše mě drží nějaká teplá ruka, ale ne silou. Dostal se mi do hlavy a já měla chuť si přečíst tu jeho.

„Jak se to mohlo stát?“ Zeptala jsem se, aniž bych měla tušení na co, ale chtěla jsem dát prostor jeho myšlenkám, ať odpoví, jak chce, já pochopím, o čem přemýšlí, a... možná.

„Jak se to mohlo stát? Je to vůbec důležité? Myslím, že svět je plný náhod, ale někdy se stávají jediným, na čem záleží. Prostě plujeme s proudem, držíme se těch, které na své cestě potkáváme, protože život je příliš krátký na to, abychom si kladli otázky. Možná je to jen shoda okolností, ale možná právě v takových náhodách se skrývá podstata — najít někoho, kdo pomůže zapomenout na nesmyslnost všeho ostatního, byť jen na okamžik. Někoho, kvůli komu bychom udělali cokoli, protože jinak nic z toho nedává smysl.“

Náhody, v nichž se skrývá podstata, zapomenout na nesmyslnost na okamžik. Je to jeho upřímnost? Žít pro lásku, nebo žít láskou? Zmlkni.

„A co si o tom myslíš ty?“ V myšlenkách jsem zapomněla, že stále ležím na jeho rameni, mluvím o náhodách nebo o...

„Jak se to mohlo stát? Nevidíš, že to vůbec není náhoda, ale osud, nevyhnutelnost, které se nelze vyhnout? Možná je vše v tomto světě spojeno ne náhodnými vazbami, ale neviditelnými nitěmi utrpení a vykoupení. To, co nazýváme náhodou, je pouze mžikové dotknutí se té propasti, v níž lidské duše bolestivě hledají pravdu, lásku, odpuštění. To je přitažlivost našich srdcí, která se snaží spojit, i když to odporuje rozumu, v tom se skrývá velké tajemství života.“
Mlčeli jsme, leželi jsme a mlčeli, ale zdálo se, že mluvíme, možná ne my, ale naše duše.

„Máš mě rád?“ Zašeptala jsem tiše.

„Ne.“ Odpověděl. A já se nebála. Pak pokračoval:

„Nemám, netrápím tě, netrápím sám sebe, netrápím naše city. Miluji tě celým svým srdcem, svou duší, miluji tě, miluji tě tak, jako by celý tenhle svět patřil tobě, jako bych ti odevzdával vše, jako bych patřil tvé lásce. Miluji tě tak, jak nemůže vzplanout bouře, jak nemůže blesk zářit, jak nemůže oheň hořet naplno, miluji tě tak, že se jednoho dne rozpadnu na částice z nekonečné lásky, která ve mně k tobě je. Miluji tě každou chvíli a opravdu je pro mě těžké si představit být jen sekundu bez lásky k tobě.“

Moje slza mě spálila jako nikdy předtím, zanechala na mé tváři malou skvrnku od popáleniny.

Už 120 dní jsem neměla noční můry, po celou dobu, co jsme spolu. Potkala jsem ho a noční můry odešly, odešly už v první noc nebo den. Kruhy pod očima zmizely, nejsem nemocná, žiji, dýchám. Jako by ke mně připojil trubici a vedl mi skrz ni kyslík.

V jeden den můžu ztratit všechno, co jsem získala 121 dní. Konečná zastávka, kterou mohla očekávat jen druhá já, druhá já. Tak to je, že? — Hloupost, neodpovídej si sama. Mlč!

Zima. Jsem tak malá, je mi pouze 6 let a jsem dítě. V noci se probouzím ve svém dětském pokoji křikem zdola. Musím si obléct bačkory, protože podlaha v našem domě je studená.

Křik v kuchyni se zesiluje, jak se k ní blížím. Vidím ten moment. Máma stojí přes stůl od táty. On se opírá o stůl rukama a dívá se na ni, jako... Dívá se na ni s hrůzou.

„Richard, přestaň. Uklidni se.“

„Ty hloupá svině.“ Dívám se na mámu. Stojí v bílé ušmudlané noční košili, po jejím vnitřním stehně stéká krev, je v slzách a její vlasy jsou rozčuchané, na ruce má stopy od nože a modřiny. Pohled převede na mě a v jejích očích je strach. Třpytí se. Otec se otočí za ní a hluboce zavrčí. Sekunda na rozmyšlenou pro každého z nás a máma křičí: „Běž, miláčku!“

Třesu se, probouzím se z toho, jak mě bude on...

„Bože, co to s tebou je?“ Pronáší a objímá mě na posteli.

„Všechno je v pořádku, slyšíš, jsem tady, tiše, tiše.“ -Můj dech se dostává do normálu a posadím se.

„Všechno je dobré, jsem v pořádku, všechno je v normálu.“

„Byl to jen sen, drahá, jen sen.“ Políbí mě na čelo. Na hodinách je 4:00.

„Byla to noční můra.“

„Pověz mi o tom, pověz, můžeš mi důvěřovat, co se té noci stalo?“ Ošklivý úsměv té jiné já se stále více a více roztahuje, nemělo to smysl začínat.

Řekla mi, abych utíkala. Nechácala jsem to hned, byla jsem na to všechno tak malá. Slzy se mi objevily v očích, srdce mi začalo bušit jako o závod. Uvědomila jsem si, že má matka nebyla ta špatná, že to otec ji mučil. znásilňoval ji, znásilňoval mě, bil ji, matka chodila s modřinami a ranami. Řekla mi, abych utíkala, a můj otec se ke mně otočil. Když jsem viděla nůž v jeho ruce, pochopila jsem.

Poslouchal mě, občas mě hladil po ruce, ale v jednu chvíli jsem přestala cítit jeho teplo, přestala jsem cítit realitu, pouze tu noc, pouze to, co se dělo den za dnem po celý můj život. Otec na mě hledí rozrušenýma očima a v jedné vteřině se prudce rozběhne k východu, slyším, jak uhořel moji matku, a ona padá.

“Budeš další!” Křičí táta.

Otevírám těžké kovové dveře našeho domu a vybíhám ven. Všude jsou závěje a já utíkám, co mi síly stačí, 324 metrů k naší kůlně, s nadějí, že to bude dobré místo, kde se schovám před tátou. Bačkory mi sklouzly z nohou a ty znecitlivěly, ale ještě mě nezradily. Řítím se jako šílená. Slyším, jak na mě křičí, a když doháním ke kůlně, vbíhám dovnitř a schovávám se v jedné z jeho pracovních skříní. Dveře kůlny se hlučně otevrou a já se zachvěju. Všechno je v pořádku, je to tvůj táta, nikdy ti neublíží, má tě rád. Říká mi „já“.

Můžeš se schovat před kýmkoli, ale ne před tátou. Před tátou to nejde, znovu říká ta samá „já“. Chvěju se, sedím a soustředím se na jeho kroky. Ticho, ticho, ticho. V tu chvíli otvírá dveře a s děsivým úsměvem mě popadne za košili a mrští se mnou na podlahu. Hlavou narazím do rohu stolu. Musím se bránit, musím něco vzít.

Jsem opět v jiné realitě. Moje láska na mě hledí s rukama nataženýma vpřed a snaží se mě uklidnit. Se slzami v očích se na něj dívám a v ruce držím náš kuchyňský nůž. Ne.

“Miláčku, poslouchej mě, všechno je v pořádku. Pusť ten nůž, je mi to líto, co se ti to stalo, je hrozný, ale já ti neublížím.” Dívám se z okna, sním. Bojí se mě? Proč?

“Ty jsi zrůda, ubohá, jsi nemocná, k ničemu.” Udeří mě tak silně, že spadne na mě. Ale padá na nůž, který jsem postavila mezi nás. Je to jeho pracovní nůž. Nůž s modrou rukojetí, který jsem před týdnem koupila s člověkem, kterého miluji, s nímž teď žiji v našem domě.

Já a ona se bojíme. Vybíhám ven. Jaká mi je zima, ale ne na těle. Je mi zima uvnitř. Jsem vrah? A tehdy to neudělala moje matka. Tehdy jsem to udělala já. A teď zase. Znovu se vracím do reality. Běžím do lesa. Běžím do lesa od řeky, byla jsem tam před minutou nebo třiceti minutami, on křičí moje jméno. Pláču.

Stojí přede mnou.

“Proč jsme to udělaly?”

“Proč jsme zabily? Dívá se na mě stejně, jako já na ni.

“Proč jsi ho zabila? Jsi monstrem!” Křičím tak silně, až mi dochází hlas.

“On ubližoval naší mámě. Nešlo to jinak, ale proč jsi zabila svoji lásku?”

“Co? Já ho nezabila!”

“Nedokázala ses oddat té lásce, že? Nedokázala jsi přijmout vše, co se ti zdálo nesnesitelně těžké? Nebyla jsi schopná čelit těžkostem, které ti stály v cestě. Proč jsi nemilovala? Nebo si snad myslíš, že to byla láska? Myslíš si, že násilí je láska? Myslíš si, že manipulace, křik, to všechno že je láska? Že existuje lež pro dobro? Ne, ty se prostě bojíš lásky, bojíš se oddat celé lásce, bojíš se jí zasvětit, bojíš se převzít odpovědnost za své činy. Bojíš se toho, že nebudeš mít kontrolu nad tím vším. Raději bys přijala stovky ran a urážek na sebe, než přijala čistou lásku od člověka, který ti ji chce dát. Ty mu ji nedáš, ale budeš se snažit předstírat, budeš se přesvědčovat, že pro to děláš vše. Ale uvnitř jsi prázdná. Nejsi schopná milovat ani sama sebe. Jak tedy můžeš doufat, že budeš pro někoho důležitá, když se bojíš samotné podstaty lásky?”

“Ne, drž hubu, to není pravda, říkáš nesmysly, okamžitě zmlkni!” Vykřiknu a padám na kolena do sněhu, zakrývám si vlhké oči.

Zmizela.

Krev. Jak je to možné? Mám pocit, jako by to byl uzavřený kruh a já se znovu vrátila k tomu. Znovu se snažím zastavit krvácení, ale je to téměř nemožné vzhledem k tomu, kolik krve jsem do sebe nasála. Já a ďábel.

S každým nádechem čerstvého vzduchu v tomto lese opět cítím vůni čisté vody, vlhkých listů po dešti a uvolněné země. Znovu vidím svého otce, sedím s ním na trávě a on mi pilně vysvětluje, jak žije hmyz. Znovu si přejiždím rukou po trávě a motýli sedící na květinách vzlétají. A teď namířím pistolí na jeho spánek, a on se na mě dívá tak, jako by mě miloval takovou, jaká jsem, a pak už mířím pistolí na svůj spánek a střílím.

Výstřel v mé představě mě vrací do té reality, kde stojím s bardovým hadrem nasáklým hustou hmotou. Kapky z ní padají na mé bosé nohy a já cítím, jak horká tekutina spaluje mou chladem mírně modrou kůži.

Kde je? Proč mám na rukou ty červené slzy? Co to je? Snažím se přesvědčit sama sebe, že nejsem vrah a nikdy bych mu nezpůsobila bolest. Nikdy bych to neudělala.

Nad hlavou se mi hromadí temné mraky a vítr hučí. Všechno je zaváté sněhem a já už nevidím ani své nohy. Necítím své tělo, slzy, které před chvílí vytrvale opouštěly mé oči, zmrzly. Dům, který stál za mnou ještě před pár minutami, zmizel. Teď vidím hluboké rudé díry v bílém nadýchaném sněhu, které vytvořily kapky, jež padaly z rudé gázy na mé nohy. Kde je?

Přichází ke mně uvědomění, když ve svých rukou nenacházím ostrý nástroj a panika mě zaplavuje jako měděnou naběračku ledová voda té řeky, kde jsem byla dnes, nebo včera, nebo už možná v úplně jiném čase. Po chvíli zvedám nohu ze sněhu a přenáším váhu, potom druhou a tak se snažím co nejrychleji dostat k řece. Sakra, co jsem to udělala. Jsem monstrem.

Je tak těžké jít, ale snažím se, krok za krokem, už téměř vidím zamrzlou řeku. A vidím ho. Vidím, jak leží u řeky, jak mu sníh už téměř zakryl obličej, a mířím k němu stále rychleji a rychleji. Gáza s rudou tekutinou přimrzla k mé ruce, slzy znovu začaly stékat z mých prokletých očí a já padám koleno do sněhu vedle něj.

Mám strach, zabila jsem ho, zabila jsem svou lásku, zabila jsem část sebe. Na okamžik slyším, jak někdo křičí mé jméno, odhrnuji sníh z jeho obličej a... To je můj otec? Jak se sem dostal? Slzy mi zatemňují zrak, znovu slyším své jméno, ale tentokrát hlasitěji a zřetelněji. Otočím se a vidím černou siluetu, která blíží přímo ke mně. Otočím se zpět k otci a... nikdo tam není, nikdy tam nikdo nebyl.

Nemusím si rukama utírat slzy, zavírám oči a cítím, jak to dělá teplá, až bolestně známá a pálivá ruka. Je to on a je živý, nezabila jsem ho. Věděla jsem to, nikdy bych mu neublížila. Volá mé jméno a snaží se něco říct, ale já nedokážu rozpoznat jeho slova. Koho jsem tedy zabila? Odkud se vzala ta krev?

Moje ruka klesá, a spolu s ní i celé mé tělo. Bere mou tvář do dlaní a já vidím ten nůž, pevně zaražený do mého břicha. Vidím obvaz a tmavě rudou krev. Je to má krev, jen má. Oči se mi zavírají a chce se mi spát. Necítím bolest, necítím chlad, on žije a to znamená, že já taky. Svým nekonečným utrpením jsem trápila jeho. Ona říkala, že nejsem schopná milovat sama sebe, možná, ale jeho miluji. Odpouštím své matce, odpouštím svému otci, odpouštím sama sobě a děkuji Bohu za něj. Je víc než jen část mě, odevzdala jsem mu vše, což znamená, že jsem připravena za něj dát svůj život. A dávám. Drží mé tváře a já vidím zářivé kapičky jeho slz. Doufám, že vidíš můj úsměv. Miluji tě.